

חוסר הארץ

אווה אילוז
חושבת שהגיע
הזמן לפרשת
דרייפוס גם
בישראל

סערת נפש

למה לעשות סרט על סיפור אהבה טעון, למה לגזר
דווקא בעיר החילונית במדינה ולמה זה לא דבר טוב
להרגיש שאת מלכת עולם? כי רמה בורשטיין היא
אדם לא פשוט. לא פשוט בכלל איילת שני

משרד הביטחון בנה יחידת דיור זמנית
לצורכי אבטחה בחצר ביתו של השר משה
(בוגי) יעלון, כשכיהן כרמטכ"ל. בסופו של
דבר, דווקא בתו גרה שם. המאבטחים לא
רשאים להשתמש אפילו בשירותים
אורי בלאו ורויטל חובל

המשורר שי אריה מזרחי לא צפה את
עוצמת התגובה כשפירסם בפייסבוק
את תמונתו של סא"ל שלום אייזנר,
עם צלב קרס המעטר את מצחו. האם
זה מה שרחף אותו לשים קץ לחייו?
דליה קרפל

למלא את החלל הפנימי

את אלוהים מצאה לפני 20 שנה, ועכשיו, בגיל 45, הגשימה חלום של קולנוענים רבים, כשסרטה, "למלא את החלל", זכה לתשואות בפסטיבל ונציה, גרף שבעה פרסי אופיר והוא עשוי להיות המועמד הישראלי לאוסקר. אז למה רמה בורשטיין לא מוצאת מנוחה? כי גם בתוך האמונה, מתחבא געגוע מתמיד להיעדר גבולות

נגיד, הבן שלי בא להקליט באולפן קולות שהם עשו, שירה. והוא עמד עם הגב, כשהקליט את הסרט. הוא לא הסתכל. זה ממנו, בטח לא ממני. אני לא אומר לו, אל תראה.

ובעלך בחר בן לראות.

כן. אבל היה ריון מביך זה.

ומבחינתך, האישור שלו היה הרבה תחשוב ביותר.

אני אניד לך את זה הכי חזק. היינו בחנוציה, קמנו בבוקר והתחיל הסדרים והם מסיבת עיתונאים, ציינו לומים, ומשם, לבו תחליפו בנגרים, פרמיידה. ושי טיח ארום, עם מאות אנשים מסביב, וצועקים לי "Rama, Right! Rama, Left!", ואז פרמיידה. עשר דקות מחזאות כפיים בא לך למות כבר. את אומרת, שייגמר, מרוב שאין לך כלי להכיל את זה. ואז יש לנו 45 דקות לפני שנוסעים לאסל אורי חת ערב במקום הכשר היחיד. אנחנו חוזרים למלון, בעלי ואני, ואני אומרת לו, "תגיד, אתה מבין מה עשיתי כדי שתאהב אותי?"

את כל זה עשית רק כדי שהוא יאהב אותך? ברור.

הכל את ערשתי רק כדי שהוא יאהב אותך?

ברור. להרגיש שכל העולם אוהב אותך ואת הסרט, זה דבר אחר. אבל אם זה שלידי לא אוהב אותי אחרי שעשיתי את כל זה, מבחינתי זו הצפה

אני חייבת לשאול. בעלך ראה את הסרט?

כן.

וילדיך?

לא.

אך הקרינה שלך מקבלת את הסרט? הם יצפו בו? בפרטן חזק מאוד. רובם צפו. יש כאלה שלא יצפו. זו בעיה, אפילו רק במסגרת של כמה דרס ירון יפהפיה. גבר דתי אמיתי, שעושה עבודה אמיתית, מרגיש שהנאמנות שלו לאשתו צריכה להיות טר טאלית, לא משחקים עם זה.

להסתכל על שהקניית בסרט זה נקרא לשחק עם זה? למה?

מבחינתי יש בחורה בסרט והיא יפה בעיניי, והוא לא רגיל כבר שנים להסתכל על נשים. זה מרגש אותו. עושה לו את זה. אז הוא לא משחק עם זה. יש לו אשה שהוא מחייב לה באמת של האמת. אולי מבחין זה נראה כמו משהו מזלזל, אבל בעצם זה משהו אמיתי מאוד. למה לזו היא גם ככה במאבק. כל דרס נמצא במאבק תמידי עם אלף דברים, יום יום, רגע רגע.

ולמה וילדיך לא ראו את הסרט?

הילדים שלי לא יראו את זה כי זה מתחיל לערר רד אותם לפני זמנם. הם מתעוררים בעצמם בכל מקרה שמתעוררים ונאבקים כמה שנאבקים. לא נכיר נים להם לראש כמות משהו כזה. הם גם לא רוצים.

NAJLA, 40, UMM AL-QHAWIR

רמה בורשטיין. נלחמת לא
לחשוב שאני איזה משהו

על הסט של "למלא את החללי" הרב שאישר את עשיית הסרט לא קרא את התסריט ולא צפה בו

את הריגושים שהיוות בשלושת החדשים האחרונים – מיסר אומיר, חוכייה בונצציה, האפשרות למעמדות לאוסף – אפשר להעמיד מול ריגושים אחרים שאת חזונו?

הריגוש היחיד שיש באמת בעולם שלי זה הקשר עם השם.

לא, רגע, מה עם בעליך?

זה הקשר עם השם.

זה הצינור?

זה הקשר הכי מחזתי עם השם. אני ובעלי, הודי גיור, כאילו קם שלמה המלך האמר לנו זה.

הבית היחיד.

כן. היחסים, התקנה, הפירפודיות, האמת הפי שוטה לאור כל התחפופות והנופים והתפאורות. ברגע שאמרתי רב כזה לבעלי, זה כמו לגעת בשם, לגעת באיזו אמת, שמבחינתי, העונג נמצא רק שם. כל עונג אחר הוא בר חלוקי, זה העונג היחיד, וכי שאני חוזה אותו, תאמיני לי, אין עונג שמשתווה לו, כלל העונג והוא של השנייה וחצי שאנחנו חיים סביבו.

מערכת של חסרות. אתה ממיר את החיפוש אחר משהו שאתה לא מכיר בחיפוש אחר הרבי האמיר תי, את התשובה לריגושים בריגוש שהוא אמיתי. זה אחד ויחיד. אתה נהיה מכיר לריגוש הזה של האמת. כשעמדת שם בונצציה ומחא לי כפיים, את חשבת שמשווי כי באמת התרגשתי ממש לא. במשואציות כאלה, לא שהיוותי אותה, תמיד

מבחינתך, האישור של בעלך זה הדבר הכי חשוב.

"היינו בונצציה, קמנו בבוקר, מסיבת עיתונאים, צילומים, פרמיירה ושטיח אדום. מחיאות כפיים. בא לך למות כבר. ואז יש לנו 45 דקות לפני שנוסעים לאכול ארוחת ערב. אנחנו חוזרים למלון, בעלי ואני, ואני אומרת לו, "תגיד, אתה מבין מה אני עשיתי כדי שתאהב אותי?"

לנתק את עצמי, לא לחשוב שאני איזה משהו. מל"חמה יומיומית.

מה הוא ענה לך?

התייחס אלי, חיבק אותי. ואת יודעת משהו כל כך בכיתי ברגע הזה.

זה היה יותר חזק מלעמוד על הבמה.

פי מיליון. ואתה אמר לעצמך איך יכול להיות שזה יותר חזק? מדועים כמה הכל זה רק תחפופות של משהו עמוק אחר. קסן. פשוט.

של נקודת החולשה הכי היסטורית שלי. תספורי.

אני יכולה להרגיש שאני מנותקת ממנו, לא רוצה את האהבה שלו, מי הוא בכלל. זה בטבע שלי. אבל אם אתה לוקח את זה עוד מנהרה אחת פנימה, שחורה וטובחילה, אתה קולט שזה כל מה שאתה רוצה. אם לא תאהב אותי אודי הסרט הזה, אבוד לי. אין לי איך להביא לך יותר אודות וצלצולים כדי שתאהב אותי בסירוף. ובתוך כל הרגעים המטורפים האלה, זה כל מה שראיתי. חזק.

מה הוא מרגיש. מה הוא חושב.

כל הזמן. מה עובר עליך בתוך הרבר הזה. קיצוני.

אצל כולם זה ככה. אני לא מיוחדת. רק כנה עם זה.

אני לא חושבת שרוב האנשים, במה לא אחי 17 שנה וארבעה ילדים, מרגיש מזה.

רק בגלל שהם כבר איבדו את הפחד. הפחד שלא יאהבו אותך הוא כבר כל כך גרול, שאתה מתנתק. אבל אם אתה מוסיף לא להיות מנותק, לשם אתה מגיע.

במה רחוק תלכי עם זה?

אין לי כלום, אני אומרת לך. אין לי כלום משל עצמי. בלעדיו אין לי כלום. אמיתי. ביכולות שלי אני כאילו בישרונית, כאילו תותחית אבל זה כלום, זה רק דוא. אם הוא איננו, אין שום דבר. זה לא שאני כל היום חולסת פוצי מוצי. אני נלחמת לא

נראה לי שזו חוויה חוץ-גופית. לגמרי. בדיוק ככה. אז מה היה לי שם בעצם? מה הריגוש הזה? יתר של חויר וגלי חום מסורפים. מוות ביוניציה. כאמת, כל הזמן רק היתה לי תנועה של ניגוב מעל השפם. זה היה ממש קשה. גם שם ראיתי את השם. חיפשתי אותו, בתוך ההזעה. אמרתי "תראה, השם, למה אני מוידע כמה בכלל?"

את מרגישה שאת עומדת במאה אחוז מאחורי הסרט? שהבאת את הדברים בדיוק באמת כמו שאת רואה אותם? שלא היה בו שום ניסיון לקרין לקהל חלונות? לא, אני לא בן אדם שעושה התאמות. קרה משהו מחוץ עם הסרט הזה. יש אנשים שמרגישים שאין בו בכלל ביקורת. ויש אנשים שאומרים, איך הוא בכלל מסתובב בעולם הזה? עם הביקורת הזאת? קשה לחלץ ממנו את העמדה שלך. את מראה אי מספרת?

זו המורכבות של הדבר הזה. אני יותר מראה, אני חושבת. הסרט הזה הוא מהרס שלי. הוא מייפה את העולם החדרי? לא, הוא פשוט נתן לו להיות אנטי. חי. מרגיש. זה מה שחשוב לי. שתדעו לכם שהעולם הזה מרגיש. גיש. הוא יכול להיראות כמו עולם שאסור להיות בו בדגש, שצריך לתקוע אותו כי אין לו מקום. אבל זה לא ככה. אם היתה לי אג'נדה מעבר לסיפור, זה זה. למה עשית את הסרט? אחרי החשבה, נכנסתי לשיטת עמוקה. לא כי הכרזתי את עצמי. פשוט לא היה לי מה להגיד. אפילו הייתי כבואת התפעלות מהערה עד שאמתי, כל דבר אחד הוא תינוק חיוור של משהו. כמו להיות מאוהב. הכל דוין מזה נראה משהו. ממש. ואז הבנתי שלי ביקשו שאני אראה איזה סרט, אני מעדיפה לא להגיד את שמו, כי הן לא חצי לידו להבין מה ניסו להגיד שם על הדוסיזם. וביכתי כל הסרט.

למה בבית? מכאב.

מכאב או מבוכה? מכעס, מכאב. יש פרשנות עלינו, החרדים, והפרשנות היא חיצונית לגמרי. משונה ולא נאמנה, זה לא נכון. ברמת העובדות. או אמרתי - אין לנו קול תרבותי, לציבור החרדי. אולי הגיעה העת להשיג מיע איזשהו ציוץ קל בתוך כל הבלייל. ואז התחלתי לבשל את זה אבל חייבתי כי עדיין לא היה לי מה להגיד. יום אחד, בחתונה חדרית, ניגשה לשולי חן שלנו בחורה יפהפייה, בת 18 שהתארסה לפני שניים, והחברה שישבה איתי אמרה לה מין מול טוב מה עצב. שאלתי מה הסיפור. היא אמרה לי שזוהי חולבת להתחתן עם האלמן של אחותה. כום. בשנייה, הבנתי שעל זה את רוצה לעשות את הסרט.

נמרפת. איך אפשר לעשות את המעבר הזה בתוך הבית? זה להתמודד עם ים של דברים. אפילו, את וידע, באמונה שלנו יש תחושת מתי, נגיד שתקום האחות, מה בדיוק יקרה? התחלתי לחקור את זה. ובסוף התחקיר שלי זה היה נראה לי הדבר הכי טבעי בעולם.

באמת? חקרתי 17 נשים שעברו את הדבר הזה. תחשבי על בחורה צעירה, שהאחות הגדולה שלה, המהממת,

ותמיד האחות הגדולה היא מהממת, מבואה הביתה את הגנים המהמם, כי הוא תמיד מהמם. יש הערצה מסויה מלכתחילה. ואכלנו גם כל המערכת החברית בתוך הבית. הכל קורה שם.

את שמה פה אצבע על איזה זרם תת קרקעי. התיקשמות של הנקודה הצעירה מהבעל של האחות הגדולה. זה המודל הנגדי הראשון שהוא נחשפת אליה.

אסור לקרוא לזה בשם, אסור להתעסק עם זה, ובצדק. כי זה טאבו. נכנס מישור חדש למשפחה, בחורה לא רגילה שגברים נכנסים לה לבית. יש איזה משהו שגם אם לא נאמת כוסף לאיש המסרים הזה, כוסף לכוה.

בואי נדבר על האתגרים שעשית הסרט הציבורי בפניך. קודם כל, איך בכלל מקבלים אישור לעי שות דבר כזה?

ניגשתי לרב עם רעיון, אמרתי וסתרתי תוך כדי.

למה עשית את הסרט הזה?

"יש פרשנות עלינו, החרדים, והפרשנות היא חיצונית לגמרי. משונה ולא נאמנה. אז אמרתי - אין לנו קול תרבותי, לציבור החרדי. אולי הגיעה העת להשמיע איזשהו ציוץ קל בתוך כל הבלייל. ואז התחלתי לבשל את זה אבל חייבתי כי עדיין לא היה לי מה להגיד"

ואמרתי שאני רוצה ואני לא יודעת אם אני מסוגלת, ושאני רוצה להתעסק בחישים. זו דרישה. זה השער שלי. נקודה ידועה.

זה גם המניעה. הבעיה. השאלה כמה אתה נכנס לזה. איפה בעצם תגן על הצניעות, תגנה כהלכה, כמנהג, כמראית עין. אין פסקי הלכה לקולנוע.

זה קורה תוך כדי תנועה. לגמרי. ואנחנו בתנועה מאוד מאוד ראשונית, אז זה כמו לייבש ביצה. אבל דבק, שהוא חכם תמיד, אמר "בואי נתחיל". והתחלנו. וכל פעם באתי ואמתי רתי בוא ננשש, לא עומדת מזה, לא טוב לי.

הוא אמר לך אל תנששי? כמה וכמה פעמים.

עד כמה הוא היה מעורב, ממש ראה את התהליך, אישור איתו?

לא רק שהוא לא ראה את התהליך... הוא גם לא ראה את הסרט.

כדור. הוא שם את בעלי כמישהו שצריך לקרוא ולהחליט שזה בסדר, ולפני כמה זמן הוא רצה לקרוא את התהליך, כי מתקשים אליו הדבר אנשים. רצה להבין בדיוק כמה מודבר. הוא קרא שני עמודים ואמר, זה לא כשביבילי. סגר ושם את זה בצד. נעלבת?

מתוך הסרט. לזכות בפרסים זה לא משמעותי

בכלל לא. הוא חי את הדבר הזה מאוד. הוא פשוט לא רוצה להיות בפרונט. גם עכשיו אני מבקשת ממך אפילו לא לציין את שמו. הוא לא יאהב את זה. למה לדעתך הוא אישור לך בכלל לעשות את הסרט הזה? החלטת מאוד לא קונבנציונלית. לא יודעת.

דושתעת? דושתעתי. זה גם היה תהליך. המשכנו והמסכתי להתריין על זה. יש משהו בצדק שהוא קצת כלתי נתפס.

אולי זה קשור בכלל אלייך? לסטוס שלך בבעלות תשובה?

חבר שלי הוא לא בעל תשובה, הוא קפון מאוד. ממש לא מתירני. הוא 14 דקות בירושלים, ממש

לא פשוט.

תסבירי.

נתנו לי לעשות את הסרט הזה בגלל הלהט שלי. אבל הלהט הוא כספית, הוא חמקמק, הוא יכול לנוול לכל הכיוונים. אני גרושה, אז זה ממש וולג.

איך זה עובד? אסילו ברמה הפרקטית, להישאר לבד עם גבר.

יש הלכות שלא עובדים עליהן. נגיד יכול לקרות מצב שיש פגישה עם אסף המפיק במשרד כשאין שם אף אחד. בעיה. לקחנו עורכת. אי אפשר לשבת בעריכה שעות, ימים, חודשים עם גבר. גם עם השי חקנים תמיד היתה איתי אשה. חוץ מזה, השם עשה איתי חסד גדול וניפח אותי ב-30 קילוגרמים גרספים.

איך את מדברת? שטויות.

זה בכלל לא שטויות. הוא נתן לי איזו הגנה שאני לאט לאט גפירת ממנה. ירדתי כבר עשרה קילוגרמים. אני אומרת, אל תנסו אותי. זה בעצם מה שאני מבססה להגיד לך. שהפחד הכי גדול שלי זה שאני לא עומדת בפיתויים שלי. הפיתוי זה פשוט רגע להשתוקק למשהו אחר מחוץ לבית שלי. הפיתוי הזה זה פיתוי שאני מתחננת שלא יעמידו אותי בו. למה? כי קירות של גיד אני לא עוברת. אז אל תנסו אותי, אני אפול בסוף.

תדעו של חוסר אונים.

דעו אונים מחלט, בכלל. אז אנחנו שטים מקר מי פיתוי, הרבה לפני שזה מגיע למקומות האלה. חלק מזה זה איך שאני נראית. תחשבי שכל אחד ברחוב עכשיו מתחיל איתך ואת צריכה כל הזמן להתמודד עם הרבר הזה.

את עדיין אשה יפה.

יש הבדל בין אשה יפה לבין אשה שיש תכונות עליה. צריך הגנה.

את מרגישה שהמטקל שלך מוגן עליך?

כן.

אז למה את יורדת?

כי אני יודעת שהשומן זה בגלל שאני שקינה ואני כאילו מבססה לגעת בנקודת האמת שלי קצת, אז אני מתחילה לדרת. השמנת יותר זה אישור שקר.

כי האוכל הוא תחליף.

כי אתה מסביר את התסכול באוכל. אבל אם לבי לול עוד פנימה, זה שקר יותר גדול.

איזה?

שאף אחד לא באמת יכול לאהוב אותך.

אף אחד לא באמת יכול לאהוב אותי ולכן אני אהיה שבו?

אין מה לעשות. אין לי סיכוי לאהבה אמיתית.

אבל יש לך אהבת אמת. זה ציר מרכזי בחיך.

שאני עוברת עליה מול חוסר האמון שלי, מול התחושה העמוקה שדוא בחיים לא יאהב אותי באמת.

למה חזרת בתשובה?

יש אנשים בעולם שהם מחפשים מטבעם. זה משהו ביליטראן בנפשו שלהם, החיפוש.

רובם אף פעם לא מוצאים.

אלה שמחפשים באמת, שיוצעים שמשהו מסתתר ולא יכולים לנח, מוצאים. ואני הייתי כזה.

מה חיפשת לבני? מה מצאת לבני?

משמעות. הדת ממש לא היתה אופציה בעיני. זה היה שחר ומסירות. זה לא היה כח. אז נמשכתי לברווזים ולעוד כל מיני דברים שאני לא מזלזלת

על אהבה שפוא

איך זה עובד? אפילו ברמה הפרקטית, להישאר לבד עם גבר.

יש הלכות שלא עובדים עליהן. נגיד יכול לקרות מצב שיש פגישה עם אסף המפיק במשרד כשאין שם אף אחד. בעיה. לקחנו עורכת. אי אפשר לשבת בעריכה ימים, חודשים עם גבר. חוץ מזה, השם עשה איתי חסד גדול וניפח אותי ב-30 קילוגרמים נוספים

לא בכיוון של בוא נהיה סנבה עם העולם. ככל שאתה יותר צדיק אתה רואה משהו קצת יותר רחוק, יותר רחב. אולי הוא ראה משהו, איזו אמת. אין לזה שום צידוק, בעצם. הוא אמר, "אני יודע שאת יראת שמים". הוא נתן לי אישור בכתב.

כמו מתק מחרסא?

לגמרי. תחשבי שכל הניצבים בסרט דורים. אף אחד לא היה בא לסט אם לא היה אישורו רב שעומר מאחורי הדבר הזה. הוא נתן לי מכתב שהוא מעיד עלי שאני אשה יראת שמים ושהוא מברך את הפי דויקט הזה.

מרגיש. על חסות את עוברת עם גברים. צלם. מפי, עוברת אתם צמוד. אינטימי. איך זה היה בש? בילך?

באף אחד מהם, הם היו משמעותיים מאוד בדרך שלי, הם נתנו לי עולם של מושגים אחרים. אבל הם לא ענו לי על הצורך הכי בסיסי.

שחיה מה? לחגוג את הברידות?
כן. התחלתי לחפש בעצם בגלל ברידות. כשאתה בדרך, אתה חסר, אתה פשוט חי חיים של איך אני ממלא את זה. מנסה להימנע ממיני רברים. שוב דבר לא ממלא.

שום דבר. אבל עם התורה היה רגע כזה שכבת את הבגד הבגד את המלאות הזאת. להיות בתורה, שזה מבחינתי קשר עם בורא עולם, זה לוותר על הברייתות והוא. ואני הייתי מוכנה לשלם את כל המחירים שבעולם כדי לוותר על הברידות. כל מחיר.

המיר דגיגות בורדות?
כן. בורד. הייתי מוקפת אנשים, זה משהו דחב ויתר עמוק. אני חושבת שרוב העולם חווה את זה.

זה חטבן האנשי. במשך כל מיני של כאב שאת רואה, באמונות או בדידים האמיתיים, זה שורש. נכון, אז השאלה אם אתה משלים עם זה, ואני לא טיפוס שמסלים, או שאתה ממשיך לחפש. וכשאתה מוצא, אתה אומר, מה יש לי לחפש במקום אחר? זה העסק. מנא עברו כבר 20 שנה, אין לי שום ברידות. חמרת את הברידות בברקות. אבל זו עדיין בחירה נרא קיצונית. בפרט לאישה. בחירה שיש אותה ויותר עצום.

תסתכלי על החיים שלי. נראה לך שוויתרתי על משהו?

לא חוכמה. נגיד שחייתי שואלת את השאלה הזאת לפני חמש שנים.

אז רבו. על מה ויתרתי? הקמתי בית, שזה משהו מעתי באופן אמיתי. רציתי את זה. זה היה לי קשה מאוד, אני מאמינה בקישי. אני לא מאמינה במנוחה. זה בלוף אמריקאי שטימטס לנו את החיים.

מה היה הכי קשה בדרך הזאת?
הלירי. אריבעה. צפופים. הליריה שלהם והגידול שלהם בעשר שנים הראשונות זה היה מאוד קשה, זה כמו להעלות את עצמי על המוכן יום יום.

לותר על עצמך.
לחלוטין. אבל בעצם, מה זה מותר על עצמך? פשוט מגלה את עצמך ממקום חדש. הלכתי גם על זה. את יכולת הגמישות, או לחלופין, את הנוקשות הבלתי-נסבלת שלי. התחלתי לעבוד. השאיפה שלי לא להיות המוצלחת במובן שנחשב, להיות איוו אשת קריירה ששועטת קריירה. אני כן אדם שרוצה אהב, רוצה עומק, וחיותי עומק ארץ בשנים האלה שלא הלכתי ועשיתי מיני.

ספרי לי את סיפור החזרה בתשובה שלך.
אחרי שסיימתי את סם שפיגל נסעתי עם כמה חברה לפסטיבל סרטים במינכן. פעם ראשונה שלי בגרמניה. ומרגע שהגעתי, חיותי שם פתאום יחדות שאין לי מאיפה להביא אותה. כמו בסיוט. לא יכולתי לשמוע את השפה, וכל מי שהיה נראה לי מעל גיל 70, בכלל היה לי עניין לשאול אותו מה הוא עשה בין '39 ל-'45. חזיתי בסוג של ריבאן.

לא הבנתי מה עבר עלי. כבר נפער פתח גדול מכדי להמשיך עם החיים כרגיל. ואז חברה שלי, שהייתה חילה בתשובה בגיל 16, הזמינה אותי לאירוע שבת אצל משפחה חרדית. לא ראיתי שום אור כשהגעתי לשם, אבל היה שם ילד בן שש, שבמשך שעותיה של שתיים וחצי קפץ על הספה, בזמן שאבא שלו שאל אותו שאלות על מרשת השבוע.

הסתכלתי על הילד הזה האמיתי, זה חיות מטרפת. ואז הוא גם התחיל לשייך וזהה לו קול מדרום. במדרגות, כשיצאנו משם. ככה הורדתי את החצאית שלי. והחברה שלי נתנה לי חוברת, אמרה "תקראי". אני מאוד לא אוהבת לספר את זה, כי זה לא עובר במילים. אבל למחרת בבוקר קמתי, והלכתי סיגוריה, קפה של בוקר, התחלתי לקרוא, וכבת אחת ירדה עלי התוכנה. כל הזמן אני רואה את העולם בניי ממלא נקודות, כל החיים שאלתי מהן הנקודות השחורות האלה שממלאות לי את האוויר. ופתאום, בזמן שאני קוראת, אני פשוט מבינה שזה הנוכחות של השם. זה כל מה שהייתי צריכה כדי להבין שהנה הגעתי. באותו שבו הלכתי לשיעור של האיש הזה, שכתב את החוברת. זהו. שבת אחרי זה כבר שמרתי. כבר לא היה לאן ללכת מבחינתי.

סדרת, רמזה?
לא. אני לא כן אדם פחד. אולי לא סדרת כי לא הבנתי את החשבוניות? לא הבנתי מה אני עושה בדרך שלא.

כמה וכמה אנשים ציינו באוזניי שבעלך נבר מאוד יפה. אני לא בטוחה מה הייתי אמורה לעשות עם המידע הזה.

"לא הייתי עומדת תחת שום חופה בלי פרפרים. זה פשוט לא היה קורה. יש בנות שאומרות, הוא יהיה אחלה אבא לילדים שלי וזה מספיק מבחינתן ללכת על זה... חמדתי אותו מרחוק, מאוד, וחיכיתי שיציעו לי אותו"

והיום, כשאת מסתכלת אחורה, איך את מבינה את זה?

היו לי רגעים בתוך התשובה, שאמרתי לעצמי, יכולת לקחת את זה יותר לאט. אבל זה לשקף לעי צמי, כי אין לי מציאות כאלה בכל מקרה. אני לא כן אדם כזה.

איך המשיכה שלך חיבה?

אמא שלי, חיברונה לברכה, לא היה בארץ אז. אבא שלי תמיד כיבד אותי. אחותי חזרה בתשובה מיד אחרי, ואמא שלי חזרה ארצה וגם חזרה בתשובה. אבא שלי, עד היום, הוא כאילו לא איש רתי, אבל הוא הרוס על תנא המספחת הזה.

מעניין. למה גם אחותך ואמך חזרו בתשובה? איך את מבינה את זה?

הן נחשפו לזה דרכי. בתשובה שלי כבר נפתח הצהר.

גדלת בבית לא קרנבנציונלי.

כן. גדלתי בכפר סבא. אבא שלי ימאי, אמא שלי יהודייה אמריקאית, אריבעה חרות בארצות הברית. חיננו דרכה על הים. נסענו דרכה עם אבא. השפ

אזתנו למזויקה, לתרבות, לאמונת. אמא שלי היתה זמרת וציירת ושחקנית.

בין לגדול בבית כזה. הכל מתח. הכל פתוח, אבל הבית הזה התפרק. והחרים שלי התגרשו. היתה לי אחלה ילדות במובן הזה, אבל לא הספיק לי כנראה.

את מרגישה שהגעית לאן שחית בריכה לחינה? לגמרי.

הפרט שלך נע מכיב עניין חזונית בעולם החרדי. איך את מבינה את ההבדל בין זוגיות בעולם חרדי לזוגיות בעולם החילוני?
אין הבדל.

את חושבת?
אין הבדל מחוץ. רק ברשת ההתמודדות.

לחקים בית ומשפחה עם מישהו שאת לא מבינה. איך לך מרגיש מי רואה.

כמו בכל מקום. בחיים החילוניים את יכולת קצת לרוץ על זה לפני שאת מחליטה.

ועדיין את בונה את זה. השאלה אם את בונה את זה מתוך מחויבות, או לא. ואני מוענת, מניסיון, שמחויבות היא מתנה. שאני, נבית, לולא המחויבות, לא בטוחה כמה הייתי שורדת יחסים. ואיך? זה פתרון מעולה לאנשים כמוני, שובבים, גדלקים ונכבים כמו איהם. שיען שבת.

משה. המחויבות חייבה אותי לא להיות עבר של תנועה רגשית. אם יש הבדל, הוא לא רגשי. עדיין, חייב לקחת מה שקורה, נגיד, כשאת רואה מישהו בפאב ואומרת "ואו". אני התחנתי לא כמו בפרט, אבל לא רוצה מזה. כשפגשתי עם בעלי בפגישה הראשונה, אחרי שכבר התבוננתי בו לא מעט קודם, הוא נראה לי כמו הדבר הכי יפה שתהליך בעולם. לא הייתי ילדונה, הייתי בת 27, עם חיים שלמים לפני זה, ואמרתי לעצמי, זה זה. ואז, מאותו רגע שהוחלט שמתחתנים, מתחילות השריטות לצוף. רגע, אולי לא? ואני שואלת את עצמי אם האמת מונחת ברגע הזה שאתה אומר, "זה זה". שזה רגע.

זה רגע. ואני החלטתי שהאמת מונחת שם ברגע הזה. וכל מה שקורה אחרי כך, אלה שריטות שצריך להתמודד איתן. הן לא אמיתיות.

זו החלטה.
זה ככה. בעצם בכל דבר בחיים. אם אתה הולך על זה באמת, עד הסוף, ברמה שאתה אומר, אני נאמן לרגע הזה, מתחתן, אין פה אופציה עכשיו לשקו עם זה. אני נשואה 17 שנה.

באזיזה?

במה שנקרא מלאות, תנועה. אשור זה מהמושגים האלה שאני אומרת לעצמי, חלקי לעולם הבא בעי ורת השם. אבל בעסדרה, בקיבה, בכנייה, ובתחושה חזקה, כיסיון בירד שמונחת האמת ברגע הזה. איהו וישי. ספרי לי את סיפור החיבורות שלכם.

ראיתי אותו וזה עלפתי.

כמה זכמא אנשים ציינו באוזני שבעלך נבר מאוד יפה. אני לא בטוחה מה הייתי אמורה לעשות עם המידע הזה.

לא הייתי עומדת תחת שום חופה בלי פרפרים. זה פשוט לא היה קורה. יש בנות שאומרות, הוא יהיה אחלה אבא לילדים שלי וזה מספיק מבחינתן ללכת על זה. אצלי זה צריך להיות עם כל הדבר,

זה שחור היה יפה נתן לזה הרכה כות. הוא גם היה מרחיב, כאילו, טיפוס. חמורת אותי מרחיב?

חמרתיו אותו מרחיב, מאור, חמרתיו שיציעו לי אותו. אני גאונותית. בחיים לא הייתי אומרת למי שהי שחור, חמרתיו ים זמן. חצי שנה, שבת אחרי שבת הסתכלתי עליו, ואז משהו הציע, והוא חדרש וחצי אחרי זה היינו כבר בחופה. אפשר לספור על כך יד אחת את המשפטים שהחלפנו קודם. עד כדי כך.

תאיר לי את חמרתו הראשון.

נסי לחשוב על זה כמושגים כאלה, שאני לא באה לראות אם הוא יכול להיות ידיר שלי, אני באה לראות אם הוא בעלי. תיכנסו עכשיו לפאב, תסי תכלי על משהו, תגיד, אני באה לברוק אם הוא בעלי. אתה צריך לגייס חינוך מחדש כדי בכלל לבוא למנישה כזאת. זה אומר שאתה פשוט קולט את כל הביואנסים. זה חוק. כל מילה שנאמרת היא משמעותית, כל תנועה שנעשית, הייתי מאוד מאוד מרוכזת. ומאוד נסערת, ומצד שני, פשוט ידעתי שזה זה.

לא חמרת שדוא לא ירצה?

פחדתי מהכל. אבל ידעתי שזה זה. וכל הזמן רק ניסיתי לראות אם זה יתנהוה באמת או לא. ההרגשה הייתה חוקה מאוד. אהבה שכתבים עליה. לא תמיד זה ככה. אבל אצלי פחות מזה לא היה קורה. ומה קרה אחרי ההתנש?

אחרי זה התעוררנו פתאום להבין שהרבה הזה הוא לא "כוא נלך הביתה אחרי הפאב". אלא לכל החיים. אני בבית עם החיים, ארון עם בגדים לא שלי, וסי זה בכלל? חזקים אחריים של התנשנות על רברים שאתה רגיל לתפוס אותם. זה מטלטל ומבלבל ומורכב.

קצת ממך לחזור בתשובה.

זה בריוק אותו דבר. לכל אחד שחור בתשובה יש רגע שזה נופל לו, לא כי הוא עשה או הבין משהו, אלא בגלל החלטה שמיימת שזה הרגע לעשות לך ככה עם הפינצטה ולהעיק אותך. ואני בן אדם טרי טאלי. גם התשובה שלי הייתה כמוהו האור. שבת אחת הייתי חילונית, שבת אחרי זה הייתי רתית, ובאמצע היה שבוע שלא היו לי בו יותר מדי דיונים.

את מתגעגעת למשהו בחיים הקודמים שלך?

אני בריאלוג עם החיים הקודמים שלי, כל הזמן, בתוכי. מאוד. הם ימצאו שם עד יום מותי. ולמה התגעגע?

להפסקת. אתה מתגעגע לזה. לעשות מה שאני רוצה מתי שאני רוצה. אבל גם זה געגע שאתה יכול לחיכנס איתו לעוד מנהיה ולברוק בריוק למה אתה מתגעגע. לא לזה, כי אם זה היה אמיתי היית נשאר שם.

אנחנו אף פעם לא מתגעגעים למשהו באמת, רק לתחושה.

בריוק. לתחושה שאתה בונה לעצמך בראש, שהיא אמיתית. חפש אותה ותראה איפה היא. איפה היא אצלך?

ברצון למתיקות חסרת גבולות עם הקודש בריוק הוא. אני פשוט בריאלוג על כל דבר. אני יושבת במסערה בטורונטו, נניח, ואני מקבלת שקית גייד עם הסלט הלא מתובל והבשר שלי. ולידי אנשים אוכלים כל מיני פירות ים. אני בת של ימאי, ולצערי

אמריקאית

בורשטיין.
לעולם לא
אהיה כמו
חברית מלידה

הנחף הזה מכיל את כל המאכלות האסורים מכל קצה וקצה העולם. ואני רואה את זה. וזה טעים. וזה בחינה יד. ויש לך את הרגע שאתה אומר, למה בעצם אני לא יכול ליהנות מאיזה רגע של שרימפס בפה? ואז מתחיל הדיאלוג.

מה את שואלת את עצמך? למה אני מתנגנת במאמץ?

זה תמיד געגוע לחוסר גבולות. הקדוש ברוך הוא זה דבר נצחי, כל חוסר גבולות זה התחברות עם השם. אתה בעצם רוצה את ה-Free Spirit, כל הזמן. בגיל 25 ה-Free Spirit שלי היה לאכול שרימפס. זה היה לעשות סקס עם כל העולם. עשיתי אני יודעת שה-Free Spirit היחיד זה רק הקשר עם השם. או עם כל געגוע שלי אני מנסה לרדת יותר לעומק.

אבל במה לא הבחנת את הרצון.

אני מרגישה עם השם ממקום שרוצה, לא מהמקום שמכתיב את הרצון שלי, שאומר: איכסה, שרימפס. כי אני יכולה לקחת את השרימפס הזה, ואת כל הגברים שנמצאים פה גם, ואת כל האוסקרים ואת כל החלל אני בולעת, ואני לוקחת לך את הבתר ואני נהיית מלכה ואתה כלום, אני שולטת על הער. לם. תני לי רגע ואני שם. בטבע שלי, אני מלכת העולם. אף אחד לא יודע טוב ממני, כולל הקדוש ברוך הוא. זה בחינה שלי. והמאבק הזה, תמיד צריך להיות על בסיס האמונה, וזה לא יכול להיות על בסיס השכל, כי שם אני נופלת. זה נשמע כמו אחת שממש יודעת את הדרך. אבל זה לא שאני תמיד יודעת לעשות את הדרך הנכון. הדרך הזאת מלאה ברגעים חסרי אונים ומביכים וקשים. אני פשוט היה את הרצון הזה.

זה את הדרך. בדרך אני יכולה לבכות יומיים, בכיות של רצון. וזה הזמן אני חסרת אונים מול עצמי. אני פשוט נתנת לשם להוביל.

נמשות עולם אחד לטובת עולם אחר, עם אידיאולוגיות וערכים אחרים לחלוטין. לאן את מרגישה שאת שייכת במאמץ?

לחברים. אני חודית, אני שייכת לכאן, אין בי תא שרוצה לעבור על משהו שהשם ציווה לו לעבור. והפריימם ההצויה הזאת של בן אדם שבצעם היה בצד השני. איך את רואה אותה ביופיו שלך? איך מתרגם המעגל הזה של החילוניות, לחסכת לזו שלך על הרבייה?

למשל, כשאת רואה רוסית מבית מגדלת את הילדים שלה, זה שונה מאוד ממני. היא התחננה בגיל 18. היא משחקת בסריקות, אוקיי? הן כאילו משחקות בסריקות. זה הגיל הנכון להתחיל את המה? לך הזה. הן הולידים זה כמו גנו, ויש בזה משהו טרא מוריס וגורא אמיתי וגורא נכון. היא יצאה מהרשות של אבא שלה לרשות של בעלה. לא היתה לה כאמצע ריחה ולא היו לה חיים, ומשם היא נכנסה לאמנות שלה, היא מתחנכת על זה, היא יודעת שהמשמעות הכי עמוקה של החיים זה ההמשכיות והנצחיות והדורות הבאים, היא מסוגלת לרבר הזה. אני לא שם.

את מנסה לה?

אין לי יד שם. זו לא יכולה להיות אני. גם אם אני אעשה הכול עובדה. אבל היית רוצה?

זה כבר, נגיד, אם הייתי רוצה שכל החיים שלי יהיו אחרת, ולא הייתי רוצה. המקום ששאלת עלי, שבו אני חצירה, זה שמשוה בין פשוט לא מוכן לוותר על עצמך. אוקיי? זה הרבה שהבי רוצה אותי כל הזמן. אני קמה בבוקר ואני אומרת, לא נתנת את החלק הזה לילדים ולא נתנת את החלק הזה לך. חש ברוך הוא ולא נתנת את החלק הזה לבעלי. לא נתנת כלום. לא רוצה. זה צד שאני לא יודעת אם לקרוא לו חילוני, ככה הייתי לפני.

במה הרגשתי בשיממרת "עברה מרשות אביה לרשות בעלה". קלטה בי ההתמכרות הזאת, מה רשות? איזה רשות? אני של עצמי.

בדיוק, אני של עצמי. אבל אז אתה צולל, וכי שאתה צולל, אתה מגלה שהמחשבה שאני ברשות עצמי לא נובעת מאידיאולוגיה. זה נובע מכאב, זה נובע משיממרת. אני לעצמי כי משהו אחר יפגע בי, יתעלל בי. אם אני אתן את עצמי ירמס אותי. אני לעצמי, זה חובה של הגנה. מגננה. כשהילדה בת ה-18 יוצאת מרשות אביה לרשות בעלה, שהוא ת"ן נוק בעצמי, היא חולקת לשם עם הבנות הזאת, הפתיחות הזאת.

את אשה חזקה וחכמה. לא מקומות אותך, למשל, מחשבות כמו למה בעלי הולך עכשיו ללמוד ואני תקועה פה עם הכלים?

"זו תפאורה. אז יש תפאורה של מטבח עם כלים, ויש תפאורה של ונציה. אני רק סבלתי שם כל הזמן כי באו לי גלי חום מטורפים והזעתי כמו חזיר מהלחץ של המציאות הזאת. לא יודעת, לא מתה על זה. ובכלים אני יכולה להיכנס למקומות מאוד עמוקים"

ואת? אני, איזה פתיחות ואיזה נעליים? מלחמה. מבוקר ועד ערב, להילחם בחוסר אמת שלי, בירידה שאני מחבה שהאגרוף יגיע, כי אני יודעת שהוא יגיע, כי חודית את זה. את מבינה מה אני אומרת?

כן. וזה מהכי לי. ואני אומרת את זה מהכאב שלי, למה כל כך קשה לספק אותי? למה אני לא נתנת לאף אחד?

מה יקרה אם תמעידי? אני מועדת. השכם וערב. כשכן אדם הוא שוקק ומלא תשוקות, כמוני, זה נזול לכל מקום. ואת בחירת להבנים את כל הסערה הזאת למין כד. לא סדר בכלל. בדיוק הפוך. לכנפיים. חיתני חיים שלא היה בום שום ברוקס. זה הפלוס הכי גדול שיש לי על דם מבית. אני פשוט יודעת, הייתי שם, וכי

לתי להישאר שם. אני לא מרגישה סדר, אני מרגישה חיות. החשכל הזה נובע מהאיפוק, כולנו אוהבים את זה, נכנסו אנחנו פשוט לא יודעים להכניס את עצמנו לתוך המסגרת הזאת של איפוק אמיתי.

אינדיבידואליות. אנחנו משהקים עם זה משהו מאוד עייפות.

בואי נלך על זה רגע פתוח למחוז של גברים ונשים. את רואה משהו. וזה מוצא בעינייך, חשכל. אבל כשהתשוקה מתממשת, הקסם נעלם. אז אם אתה בן אדם שאומר, אני אוהב את המקום הזה ואני רוצה לתת לו לחיות, התורה היא לא סדר, אלא מנוח. כי אפשר ליהנות מהחיימנות. מההשתוקקות. זה טריס בפני עצמו.

ברור. זה סקסי, זה מהדים, זה להם. השתוקקות היא רק למשהו שחסר. ברגע שיש לך אותו, איבדת אותו. כשאני משתוקקת, לא חשוב למה, אני מרגישה קלילה, רצה קדימה, מאוהבת, ונודרומן. כשאת משתוקקת למשהו את עושה הכל כדי להגיע אליו. זה סוג ענק בעולם. הידידות לא מותרת עליי. היא מבינה את כוחו ואת משמעותו בעולם. בבודדותו. ההשתוקקות היא חגורה לסבל. היא מוקצית.

ואנחנו נופלים לתוכה. בכל הכוח. תחתני, יש לך שבועיים כן, שבועיים לא. ואתם בבית. הוא לא יכול לעשות לך אפילו ככה עם האצבע.

אכזר אפילו להעביר יד מיד ליד. אנחנו ריי יודעים איך תוך שנייה הכל הולך לאיבוד. מתפתחים חיים שאין בהם תשוקה בתוך בית. כשהשוכרות שנים ויש ילדים. לא מאי פסיים את זה בידיות. אומרים, אנחנו ניצוד לך מציאות שיש בה תשוקה. שבועיים כן, שבועיים לא. אני לא ממצאה כלום. הכל בכתבים. את שחתת את שיד השירים, שזה הכי קרוב. והכל שם תשוקה מפורשת. אז מה אני אמורה ללמוד מזה? שהשם רוצה עולם שהוא לא תשוקה?

לחפך.

לחפך. וזה רוצה רק תשוקה. תשוקה בתוך הדרך, לא בהפקרות שמשאירה אותך סאב ופצעי. מבין שים ממך להיות את התשוקה, להכיל אותה מבלי שאפסיד יהיה לספק אותה. פשוט לתת לה להיות. כל גיבורי האומה שלנו לימדו אותי את הדבר הזה. נגיד, הרמות של יוסף הצדיק, וזה היה יפה בסדוק. אשת שטיפר, האשה הכי יפה בעולם, היתה מטר רפת עליי. המדרש מספר שהוא חללה כי הוא לא רצה אותה, ואז היא ממיינה את כל חברותיה בנות המלכים לאירוע, וחילקה להן תפוחים. וכשקן קילפו את התפוחים בסדוקים, היא ביקשה מיוסף הצדיק להיכנס, וכולן חתכות וירידי.

למה?

מהזוי שלו. כל יכולות האיפוק שלי בכל מה שקשור למיניות בעולם, באות מהניסיון הזה שלו. זה מספיק עד היום. כל היכולת שלי לשאת משהו בלי ללכת עליי זה ממני, מיוסף הצדיק והדרס הזה. להתבונן בימי ולחפך בתשוקה וזוהתי.

זה חזק מאוד. כי זה משהו שאנחנו לא מתוכנתים לעשות. אנחנו יודעים ללכת על הרצון או לחזק אותו. אנחנו לא יודעים לרצות משהו ולבדוד לא ללכת עליי.

כן, בשאמה בודד בדת אתה עושה בעצם סובי, למיציא מאוד גורפת לכל הדרסים והרצונות דרך האמנות. אמורה ואיפוק, והבנה שאתה הורג את זה כשאתה

חורר מולחץ של המציאות הזאת. לא יודעת, לא מתה על זה. ובכלים אני יכולה להיכנס למקומות מאוד עמוקים. למישהו מעניין.

מי את? מה הסיפור שלך? מה את רוצה? כשאת אומרת, למה אני צריכה לעשות כלים, זה קשה לי, למה את מתכוונת, ממי? שאת רוצה מה? לסי רוח את העולם ושכולם יגידו לך מהבוקר עד הערב שאת הכי חכמה, הכי מרהיבה, ולא שייך לך לשגשג בכלים כי את בכלל מלכה באנגליה? עכשיו, לקיצוניות כזו את לא מגיעה אם את לא עושה ים של כלים. לבוא ולהגיד, מי את? חתיכת בשר, מי את? ועוד ים של בשר. המקום שבו שאתה מקטין את עצמך, הוא יותר חזק ויותר ענקי לי מכל הצלחה. אבל אני החדר של עבודה, בין אם היא טבעית ובין אם היא תוצר של עבודה רה פנימית, לבין המקום שבו מלכתחילה יש לי הרבה פחות פריבילגיות. תאמיני לי שאת לא יודעת אורח חיים של הגבר בתורה, הוא הרבה יותר קשה מאורח החיים שלי.

באמת? ככה את חושבת?

ככה אני יודעת. בואי נראה אותך, 365 יום בשנה, אין יוצא מן הכלל, קמה כל יום בשש בבוקר, למציאות שבה את צריכה למצוא את עצמך בנפש. זה לא תפילה של סטטוס, זה לא שות עבודה מהרגע שאתה פותח את העיניים. אין לך שום אורז. אין לך שום הקלה. לא שורדת את זה, ממי, לא כל יום על זה. והיום שלום הם חיים קשים מאוד. ולא כל אחד מצליח בזה, זה מאוד מאוד קשה לא להצליח בזה. ומה שרוצה ללמוד, אני אומר לך את זה בדיוק, שמי תלמיד.

נשים דעתן קלה. אני מכירה אשה עם 14 ילדים, אין תלמיד חכם כמות. בשליטה מלאה על כל המקורות. עניין זהה, היתה נקודה על זה, ישבה, עשתה. אני נותרת, אני לא רוצה פה להיקלע לעמדה של החילונות המזוהה. אני מודעת לזה שיש מורכבויות עצומות בעולם הזה. אבל תראי, יש לך אינטימיות פריבילגית מתוקה יותר, בעלת תשובה, נשואה לבעל תשובה, חיה בתל אביב, אני לא יודעת אם אפשר לחשוב את היך לחיי אשה במאה שערים. לא, אי אפשר.

אי אפשר. גם כי זה לא יעניין אותה מלכתחילה. אני עוף משונה, נקודה. כשהיית חילונות הייתי עוף משונה, כשאני דוסיית אני עוף משונה. למה נשארתי לגור בתל אביב? זה לא יותר קשה?

יותר קל. אני אני לך למה. לא כל אחד שעשה קולנוע צריך ללכת לעשות קולנוע לחילונות בתוך חדרים, ולא כל אחד צריך לגור בתל אביב. במה לא חורר בתשובה. אני אהבת אורח, ותל אביב עושה אותי מאוד ערה. נגיד, אני לוקחת את הילדים שלי לגינה ובי גינה יש אמא חילונות וילדים שלה. אני הולכת ברחוב, אני רואה בית קפה, אלה אופציות. ואני צריכה לכוון את המקום שלי. אני אהבת את זה, את החיות הזה. הוא טוב לי, הוא חי לי. לחיות בבני ברק, נגיד, או בירושלים, זה כמו להגיד, הכל בסדר, אין פחד. ואני מרגישה תמיד סערה בוערת בתוכי, למה שאני אעמיד פנים שהכל בסדר?

שלי. כשאני מגלה שאני קטנה. זה פשוט עושה לי את זה. כשקורה משהו שהוא נורא, נגיד, מפרג, אני לא אשכ אחרי זה בתפילה שלי לקרש ברוך הוא שממנה אני אתקלה, ותורה שעשית את זה. לא, זה ישר אני אני לעצמי, תראה, באב, אני מתחננת, לא רוצה לשכוח אותך, ואני אני בוכה.

אבל אמור להיות שרירה בעצבות, לא? הוא מצב סימטרי אחרא, היא מפרירה בינך לבין האלוקות. עצבות זו מרה שחורה, זה מצב של ייאוש. אין לזה סוף, אין לזה תכלית ואין לזה קצה. יש גם רגעים של ממש ייאוש, אבל אז אני נזכרת שאין ייאוש בעולם כלל. אבל אני הוכחה חיה לכך שיש ייאוש. אך אתה אומר שאין ייאוש? ואני מתחילה. אני יכולה לקום בבוקר ולהגיד, בא לי למות, פתאום משפט כזה.

אך את משחררת אותו? אני לא מתייחסת אליו. ואיכשהו זה משתחרר, אני לא יודעת איך להי סביר את זה. אני פשוט לא נותנת לזה מקום של כבוד.

את אישה חזקה וחכמה. לא מקוממות אותך, למשל, מחשבות כמו למה בעלי חולך עכשיו ללמוד ואני תוקעת פה עם הכלים?

מאז שחזרת בתשובה נחשפת לקולנוע? את רואה סרטים?

"ברור. אני רואה את זה אבל בלב חצוי. אני אומרת לעצמי, את כמו רופאה ואת מתעסקת במשהו שאת צריכה לדעת ולהכיר ואיך הוא עובד ואיך הוא מתפתח. אבל זה תירוץ. אני חולה על סרטים ואני חולה על השם"

השאלה היא כמה את רוצה להיות חשובה ומר"כ החיים של כולם. ואם אני הולכת על הראש הזה, אז יהיה לי קשה נורא עם הכלים, באמת.

בכל מקום בחיים, גם לא בעולם הרחי. נכון. ככה כולנו. חלק מהחיים של העבודה שלי זו הקטנה, ברמה העמוקה של זה. להבין שאת לא מרכז העולם. בחיים לא הייתי מגיעה לגמישות הזאת ולהבנה הזאת אם לא הייתי בכלים. אני אהבת את זה לא כי זה קל לי, אלא כי זה אמיתי לי. להיות המלך של העולם, חוץ מזה שזה נעים, זה לא מקדם אותך בשקל, זה לא עושה לך כגלם בנפש. אתה לא מתמשך ולא מתפתח ולא מגלה דברים חדשים על עצמך. אבל אם אתה בתכלית של לגלות ולהיות ולמצוא - אז גם לזכות בפרס כוכבית, זה לא משמעותי.

תפוצצית. זו תפאורה. או יש תפאורה של מטבח עם כלים, ויש תפאורה של נגינה. אני רק סבלתי שם כל הזמן כי באו לי גילי חום מטורפים והזעתי כמו

הזלך על זה. בסוף של זה יש מוות. אנחנו יודעים את זה.

ארום והנאמנים. לגמרי. לגמרי. או מבחינתי התורה היא כלי תעופה לזה. לא הייתי שורדת בסדר. תראי אותי.

נחשפת לקולנוע מאז שחזרת בתשובה? את רואה סרטים?

ברור. אני רואה את זה אבל בלב חצוי. אני אומרת לעצמי, את כמו רופאה ואת מתעסקת במשהו שאת צריכה לדעת ולהכיר ואיך הוא עובד ואיך הוא מתפתח. אבל זה תירוץ. אני חולה על סרטים ואני חולה על השם. איך זה מתנהל ביחיי?

אני לא ממש מצליחה לגמרי להפריד. אני אהבת קילנוע אבל אני לא, כי אני אהבת את השם. מצד שני, הצפייה שלי היום היא לא הצפייה של פעם. זה הכל כמו תולעים פנימיים, כאילו אני רואה סרט ודוא מעורר אותי לגעת באיזו נקודה בתוך עצמי אבל זו תמיד. כל מה שאני אני עכשיו רק לייפות את זה.

זה לא כמו עבודה בגשמיות, שמכל דבר אפשר להוציא נקיע של אמינות ודביקות? כן, אבל האמת שבחשק הזה זה נראה לי הכל תדירים כדי להדגיש את עצמי.

בואי נגיד קצת על עבודה בגשמיות. על הנביחות של העיקרון הזה בחייך.

אוקיי. הידרות זה המקום היחיד שבה אומר לך, אל תבטל שום דבר, כי זו כפייה. משהו נבדל, או מה אתה אומר עכשיו, נבדל תמונה בעצם מבטל את המדות של הקודש ברוך הוא בעולם. כל דבר שאת יש לו שני צדדים. והם מהיה דוסיים, הצדדים. הצד של הטמאה והצד של הקדושה, הם נראים אותו דבר. מפחיד. רקת שברקות מפרירה בין שני הדוסיים, אוקיי? דעות את תמצא את המקום הזה עמוק וחכי אמיתי.

בכל דבר. גם במסל החינוכי, גם באפשר. אנחנו אומרים שחור המיטות, נגיד, זה קודש הקדושים. זה המקום הכי קודש שיש, וקודש הגדול נכנס אליו פעם אחת בשנה, ביום כיפור, וקושרים לו חבל כי אם תעבור לו מחשבת טומאה אחת, הוא פשוט ימות במקום, ואז צריך לגרור אותו החוצה. והמיטה שלי עם בעלי וזה זה, זה קודש הקדושים. אז כאילו אתה אומר, אוקיי, בוא נחבר את זה, בוא נמצא את החיבור הזה. קודש הקדושים ודא סקס, זה מה שאומרים לי. בזה חיבור אנחנו מוצאים, את מבינה למה את מתכוונת?

כן. אני מבינה. יש לזה חוקים, יש לזה עניינים. את יודעת, לא יכנס לפרטים, זה לא צנוע, אבל...

החילונים שהם הרבה הרבה הרבה קדושות לגבי זה. שטויות. חר משמעותי, קדושה קדושה הרעה הזאת, ואין לה שמץ וכלום, חבל לך. אל תדאגי, בואי רחוקה מזה נכון. כפודושי, כדור הזה, אני מצוה, חבל לך על הזמן איזו דעה קדושה מפגרת. לא ייאמן שגם מוכי רים אותה בסרטים.

זה תרגום כל כך יש לזה? של החיים. תיקח את כל מה שבראך לך מובן מאלו, קטן, שגורתי, ותישמש בזה כדי לרומם את עצמך. את החזה לשמשים התעלות? ההתעלות שלי נובעת מההבנה של האחריות